WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 16 września 2004 r.

w sprawie C-400/02 (wniosek Bundesarbeitsgericht o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Gerard Merida przeciwko Republice Federalnej Niemiec [1]

(Art. 39 WE — Porozumienie zbiorowe — Zasiłek pomostowy dla byłych cywilnych pracowników alianckich sił zbrojnych w Niemczech — Pracownicy zagraniczni — Ustalenie podstawy wymiaru tego zasiłku — Fikcyjne uwzględnienie niemieckiego podatku od wynagrodzeń)

(2004/C 273/10)

(Język postępowania: niemiecki)

(Tłumaczenie tymczasowe; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości")

W sprawie C-400/02, mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego, skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Bundesarbeitsgericht (Niemcy), na mocy postanowienia z dnia 27 czerwca 2002 r., wniesiony dnia 12 listopada 2002 r., w sprawie Gerard Merida przeciwko Republice Federalnej Niemiec, Trybunał (druga izba), w składzie C. W. A. Timmermans, prezes, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues (sprawozdawca) i R. Schintgen, oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: C. Stix-Hackl, sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator, wydał w dniu 16 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Art. 39 WE i art. 7 ust. 4 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1621/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu osób wewnątrz Wspólnoty wykluczają krajową regulację w postaci porozumienia zbiorowego, zgodnie z którą kwota świadczenia socjalnego, takiego jak zasiłek pomostowy (Überbrückungsbeihilfe), wypłacanego przez Państwo Członkowskie miejsca zatrudnienia, obliczana jest w ten sposób, że należny w tym kraju podatek od wynagrodzeń jest fikcyjnie odliczany przy ustalaniu podstawy wymiaru zasiłku, podczas gdy zgodnie z umową o unikaniu podwójnego opodatkowania wynagrodzenia i podobne świadczenia na rzecz pracowników, którzy nie mają miejsca zamieszkania w Państwie Członkowskim miejsca zatrudnienia, opodatkowane są tylko w tym Państwie Członkowskim, w którym mają oni miejsce zamieszkania.

[1] Dz.U. C 31 z 8.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 16 września 2004 r.

w sprawie C-404/02 (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division: Nichols plc przeciwko Registrar of Trade Marks [1]

(Znaki towarowe — Dyrektywa 89/104/EWG — Art. 3 ust. 1 lit. b) — Znak towarowy składający się z popularnego nazwiska — Odróżniający charakter — Wpływ treści art. 6 ust. 1 lit. a) na ocenę)

(2004/C 273/11)

(Język postępowania: angielski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne będzie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału")

W sprawie C-404/02 mającej za przedmiot wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na podstawie art. 234 WE złożony przez High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Zjednoczone Królestwo) na mocy postanowienia z dnia 3 września 2002 r., wpisany do rejestru dnia 12 listopada 2002 r., w postępowaniu Nichols plc przeciwko Registrar of Trade Marks Trybunał (druga izba) w składzie: C.W.A. Timmermans, prezes izby, C. Gulmann (sprawozdawca), J.-P. Puissochet i R. Schintgen oraz N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: M. Múgica Arzamendi, główny administrator, wydał w dniu 16 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

W świetle art. 3 ust. 1 lit. b) pierwszej dyrektywy Rady (89/104/EWG) z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do znaków towarowych ocena istnienia bądź też nieistnienia odróżniającego charakteru znaku towarowego składającego się z nazwiska, nawet jeżeli jest ono popularne, powinna być dokonywana oddzielnie dla każdego przypadku, w oparciu o kryteria znajdujące zastosowanie do wszelkich oznaczeń objętych treścią art. 2 tej dyrektywy, mając na uwadze z jednej strony produkty lub usługi, których dotyczy wniosek o rejestrację, z drugiej zaś kręgi zainteresowanych osób. Okoliczność, że skutki rejestracji znaku towarowego są ograniczone na mocy art. 6 ust. 1 lit. a) wymienionej wyżej dyrektywy nie ma wpływu na tę ocenę.

[1] Dz.U. C 7 z 11.1.2003.